

Η Ελλάδα ως γνωστόν, περιφέρει δεξιά και αριστερά **χάρτες** με **θαλάσσια «οικόπεδα»** στις Διεθνείς Θάλασσες, έχει υπογράψει **Συμβάσεις Παραχώρησης** για **εξορύξεις** με Πολυεθνικές, έχει συνάψει **τριμερείς πολεμικές συμφωνίες** με Ισραήλ, Αίγυπτο, Κύπρο, ενώ στέλνει και **φρεγάτες** για να φυλάνε τα τρυπάνια. Ωστόσο, ΔΕΝ έχει ανακηρύξει ΑΟΖ και δε έχει στείλει σχετικές συντεταγμένες στον ΟΗΕ, διότι απλούστατα δεν έχει κάνει διμερή συμφωνία με **καμία** από τις 6 παράκτιες χώρες γείτονές της. Επαναλαμβάνουμε: με **καμία**!

Έχουμε και λέμε:

1. Με την **Τουρκία**, υπάρχουν πολλά και γνωστά θέματα, μεταξύ των άλλων και το κρίσιμο **ζήτημα του Καστελόριζου**, όπου υπάρχει απαίτηση της Ελλάδας για πλήρη επήρεια του στον καθορισμό της ΑΟΖ. Στο ζήτημα αυτό θα επανέλθουμε στη συνέχεια.
2. Με την **Λιβύη**, η Ελλάδα εδώ και χρόνια δεν έχει καταφέρει να συμφωνήσει σε ανακήρυξη ΑΟΖ, αφενός για τον **ίδιο λόγο**, δηλαδή την απαίτησή της για πλήρη επήρεια της **Γαύδου** και αφετέρου επειδή αρνείται να δεχτεί την εύλογη απαίτηση της Λιβύης να “κλείσει” ο Κόλπος της Σύρτης, δηλαδή οι αποστάσεις να μετρούνται όχι από τις ακτές, αλλά από την ευθεία γραμμή που θα ενώνει τα άκρα του κόλπου.
3. Με την **Αλβανία**, η Ελλάδα δεν έχει συμφωνήσει ΑΟΖ για τον **ίδιο λόγο**, μόνο που αυτή τη φορά αντί για Καστελόριζο ή Γαύδο, έχουμε τους **Οθωνούς**!
4. Με την **Αίγυπτο**, δεν έχει συμφωνηθεί ΑΟΖ και πάλι για τον **ίδιο λόγο**, καθώς η Αίγυπτος απαιτεί να μην έχει πλήρη επήρεια η **Στρογγύλη**.
5. Με την **Ιταλία**, δεν έχουν συμφωνηθεί όρια της ΑΟΖ παρά μόνο όρια της Υφαλοκρηπίδας, επειδή, παρότι η Ελλάδα υποχώρησε στο θέμα των Οθωνών (πράγμα που δεν έκανε με την Αλβανία!), σκόνταψε στην επίκληση “ιστορικών τίτλων” που πρόβαλε η Ιταλία (και προβλέπονται πράγματι από τη Διεθνή Συνθήκη του 1982), επικαλούμενη εθνικά **δικαιώματα αλιείας** έξω από τα ελληνικά χωρικά ύδατα σε Κέρκυρα, Ρόδο και Δυτική Κρήτη. Υπενθυμίζουμε ότι στις ΑΟΖ δεν υπάρχουν μόνο δικαιώματα οικονομικής εκμετάλλευσης στο βυθό και κάτω από αυτόν (αυτά που ορίζει και η Υφαλοκρηπίδα), αλλά και για την υδάτινη στήλη (αλιεία κλπ) πάνω από το βυθό.
6. Με την **Κύπρο**, η Ελλάδα δεν μπορεί να συμφωνήσει ΑΟΖ, παρότι υπάρχει “κοινή εθνική γραμμή”, απλούστατα διότι αυτό σκοντάφτει στην διαφωνία που υπάρχει με την Αίγυπτο για την Στρογγύλη.

Βγαίνει άραγε από τα προηγούμενα ότι η Ελλάδα “αμύνεται” απέναντι σε μια Τουρκία που είναι ο μόνος “κακός” και επιτιθέμενος ή κάτι άλλο;

Η τυχοδιωκτική και επιθετική πολιτική του ελληνικού κράτους διαδοχικά, είναι τόσο αστήρικτη με την κοινή λογική και το Διεθνές Δίκαιο, που “καταφέρνει” τρείς καθόλου τιμητικούς άθλους:

1. Να προσφέρει **βούτυρο στο ψωμί του αντιδραστικού καθεστώτος Ερντογάν** και επιχειρήματα και σε αυτήν ακόμη την επιθετικότητα της αστικής τάξης της Τουρκίας, τη στιγμή που ήδη έχει εισβάλει

στρατιωτικά στη Συρία, την Κύπρο, την Λιβύη κλπ

2. Να **εκχωρεί προκαταβολικά τις εξορύξεις** (παίρνοντας το μερίδιό της φυσικά) στους “προστάτες” της ΗΠΑ, Γαλλία κλπ, μήπως και την στηρίξουν στο άδικο “δίκιο” της, κλείνοντας το μάτι και λέγοντας “προσέξτε διότι η Τουρκία θα εκμεταλλευτεί τους υδρογονάνθρακες μόνη της”

3. Να δημιουργεί ακριβώς **αίσθηση “εθνικής ταπείνωσης”**, ταΐζοντας με την αδιέξοδη γραμμή της την εθνικιστική ακροδεξιά και να τρέφει ένα τυφλό μίσος εναντίον των άλλων λαών. Ότι έγινε και με το Μακεδονικό....

Για ποια “κυριαρχικά δικαιώματα” μιλάμε λοιπόν; Δεν αξίζει ούτε στο ελάχιστο να χάσει ούτε ένας άνθρωπος τη ζωή του σε πολεμικά επεισόδια!

Η ειδική σημασία που έχει το Καστελόριζο στον ανταγωνισμό Ελλάδας και Τουρκίας

Η απόδοση πλήρους επήρειας του Καστελόριζου στον καθορισμό της ελληνικής ΑΟΖ, δηλαδή απόδοσης θαλάσσιας ζώνης οικονομικής εκμετάλλευσης 200 ν.μ. (περίπου 380 χιλιόμετρα), έχει μεγάλη σημασία για την Ελλάδα, όχι διότι νότια του Καστελόριζου υπάρχουν βεβαιωμένα κοιτάσματα υδρογονανθράκων αλλά επειδή με αυτή την επέκταση:

α. εξασφαλίζεται επαφή των ΑΟΖ Ελλάδας και Κύπρου,

β. αποκλείεται η Τουρκία από την Ανατολική Μεσόγειο και δεν υπάρχει ζήτημα οριοθέτησης της ΑΟΖ της με Αίγυπτο και Λιβύη και

γ. διασφαλίζεται χώρος διέλευσης του αγωγού EastMed, μέσω της συνέχειας των ΑΟΖ Ελλάδας, Κύπρου, Αιγύπτου, Ισραήλ και πάλι με αποκλεισμό της Τουρκίας.

Ο φιλόδοξος Τουρκικός καπιταλισμός, όχι μόνο καίγεται να ανατρέψει την προοπτική αποκλεισμού του, αλλά επιδιώκει **με αξιοποίηση της διαφοράς στρατιωτικής και οικονομικής ισχύος** του, αλλά και της **γεωπολιτικής θέσης** που έχει η Τουρκία ως διεκδικούμενη σύμμαχος από ΗΠΑ και Ρωσία ταυτόχρονα, **να ανατρέψει πλήρως τον σημερινό συσχετισμό** και να κατακτήσει ρόλο ισχυρής **περιφερειακής δύναμης** στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Έτσι, στη διατύπωση των διεκδικήσεών της, η Τουρκία ξεκινάει από μια **επιθετική αφετηρία** με πλήρη αγνόηση οποιασδήποτε επήρειας στον καθορισμό της ελληνικής ΑΟΖ όχι μόνο του Καστελόριζου, αλλά και Κρήτης, Ρόδου, Καρπάθου, Κάσου κλπ. Η θέση αυτή έρχεται σε πλήρη και καταφανή αντίθεση από την πρόβλεψη της Διεθνούς Συνθήκης για το Δίκαιο των Θαλασσών του 1982 που ορίζει ότι και τα νησιά δικαιούνται ΑΟΖ όπως και οι στεριές μιας χώρας.

Η απαίτηση ωστόσο της Ελλάδας για πλήρη απόδοση ΑΟΖ στο Καστελόριζο, αντίκειται στη διεθνή νομολογία για αντίστοιχες περιπτώσεις, δηλαδή μικρών και απομονωμένων νησιών που βρίσκονται πολύ κοντά στις ακτές του απέναντι κράτους. Επειδή ταυτόχρονα η Διεθνής Συνθήκη έχει ως γνώμονα την

αρχή της «ευθυδικίας», δηλαδή τον **από κοινού** και όχι μονομερή καθορισμό δίκαιης λύσης, λαμβάνει υπόψη και παραμέτρους όπως τη θέση, το μέγεθος και την αναλογικότητα των ακτών ως προς τις ακτές του απέναντι κράτους. Έτσι, όπου σχετικές διαφορές εκδικάστηκαν σε διεθνή δικαστήρια, προέκυψαν αποφάσεις για απόδοση πλήρους, μερικής ή και μηδενικής επήρειας νησιών στον καθορισμό της ΑΟΖ. Τα πιο κλασικά παραδείγματα αποφάσεων περιορισμού ή/και μηδενισμού της επήρειας νησιών στην οριοθέτηση ΑΟΖ είναι αυτά των Βρετανικών νησιών στις ακτές της Γαλλίας, των νησιών της Γαλλίας στις ακτές του Καναδά, του Νησιού του Φιδιού της Ουκρανίας ανοιχτά της Ρουμανίας και άλλα.

Η κίνηση ΜΑΤ της Τουρκίας με το Τουρκο-Λυβικό Σύμφωνο και γιατί δεν μπορεί να αντιδράσει η Ελλάδα

Καθόλου τυχαία, η Τουρκία δεν ανακήρυξε **γενικά** την ΑΟΖ της, αλλά ακριβώς εκείνο το **τμήμα** της απέναντι των ακτών της που “αγκαλιάζουν” το Καστελόριζο και «βλέπει» απέναντι την Λιβύη. Η κίνηση αυτή:

- Λαμβάνει υπόψη της το πλέον αδύναμο σημείο των ελληνικών ισχυρισμών και διεκδικήσεων σε ότι αφορά το Καστελόριζο,
- Εξασφαλίζει την αποτροπή του αποκλεισμού της από την Ανατολική Μεσόγειο,
- Κατοχυρώνει ευρύτερο ρόλο στην Τουρκία σε Μεσόγειο και Βόρειο Αφρική, με σύναψη συμφώνων με Λιβύη αλλά προοπτικά και Αίγυπτο
- Καθιστά την Τουρκία «συνέταιρο» στον αγωγό EastMed, υποχρεώνοντας έτσι και το Ισραήλ να διαπραγματευτεί σε άλλη βάση μαζί της

Με αυτήν την **επιθετική Τουρκική κίνηση** η Ελλάδα βρίσκεται πλέον σε **μειονεκτική θέση** σε ότι αφορά τις διεκδικήσεις της. Για όποιον απορεί γιατί η Ελλάδα δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να μην γίνει η ανάρτηση στον ΟΗΕ (τη θεωρεί πλέον αναπότρεπτη) των συντεταγμένων του τμήματος της ΑΟΖ που ορίζει το Σύμφωνο Τουρκίας- Λιβύης, η απάντηση είναι:

Από τη μια, έτσι και αλλιώς κάθε διεθνής οργανισμός, τυπικά τουλάχιστον, θεωρεί πιο έγκυρη μια διμερή, διακρατική συμφωνία, παρά ένα μονομερή (και μη δηλωμένο επίσημα) κρατικό ισχυρισμό.

Από την άλλη, και αυτό είναι το σπουδαιότερο, ναι μεν η Τουρκία δεν έχει κανένα επιχείρημα για την πλήρη αγνόηση Ρόδου, Καρπάθου, Ανατ. Κρήτης κλπ, αλλά η Ελλάδα για να εναντιωθεί θα πρέπει να πει ποια θεωρεί ότι είναι η “σωστή” χάραξη της ΑΟΖ. Θα πρέπει έτσι να δώσει συντεταγμένες και να διατυπώσει για πρώτη φορά επίσημα τον ισχυρισμό της για το Καστελόριζο, αλλά και για όλα τα νησιά

(Γαύδος, Στρογγύλη, Οθωνοί), τα οποία προκαλούν ταυτόχρονα εμπόδια στις συμφωνίες της και με τις 5 χώρες που είναι γείτονές της.

Ξέρει πως αυτό **δεν έχει καμία τύχη** σε οποιοδήποτε τραπέζι, στη Χάγη ή αλλού. Απλά θα δώσει την δυνατότητα στην Τουρκία να έχει μια νίκη πάνω στο θέμα αυτό και να φέρει στο τραπέζι όλες τις διεκδικήσεις της (και στο Αιγαίο), ενώ θα οξύνει τις διαφορές της Ελλάδας και με τις υπόλοιπες χώρες, με πρώτη «ύποπτη» την Αίγυπτο. Με άλλα λόγια η ελληνική άρχουσα τάξη είναι **αιχμάλωτη του επιθετικού τυχοδιωκτισμού** της και αργά ή γρήγορα θα υποχρεωθεί είτε σε ένα **πολεμικές περιπέτειες** (άντε να φυλάξεις την ΑΟΖ με φρεγάτες στις διεθνείς θάλασσες...), είτε σε ένα **επώδυνο συμβιβασμό** τον οποίο ωστόσο δεν είναι σε θέση να κάνει.

Το πιθανότερο σενάριο είναι , το πρώτο σενάριο να προετοιμάσει το δεύτερο! Οι επιπτώσεις ωστόσο θα είναι μεγάλες.

Ποια η στάση της αριστεράς;

Αν έτσι λοιπόν έχουν τα πράγματα, ποια πρέπει να είναι η στάση της αριστεράς; Εδώ ποικίλλουν οι τοποθετήσεις και οι παραλλαγές τους.

Την πλέον προβληματική στάση έχει το **ΚΚΕ** το οποίο έχοντας ως αφετηρία να θεωρεί **αυταπόδεικτα δίκαιες όλες τις διεκδικήσεις του ελληνικού κράτος** το οποίο παρουσιάζει ως «αμυνόμενο» απέναντι στην (αποκλειστικά) «επιθετική» Τουρκία. Έτσι, κατηγορεί την κυβέρνηση για «επικίνδυνο εφησυχασμό απέναντι στην Τουρκική επιθετικότητα», **υποβαθμίζει το ενδεχόμενο πολεμικών επεισοδίων** και τις συνέπειες της πολεμικής ρητορικής. Επίσης υπογραμμίζει κυρίως τον κίνδυνο του «συμβιβασμού» και της «συνεκμετάλλευσης», θεωρώντας υπόρρητα «έγκλημα» κάθε συνεργασία των δύο γειτονικών λαών. Ξεκινώντας από μια ανάλυση ότι οι ΗΠΑ είναι πάντα κυρίως στο πλευρό της Τουρκίας, θεωρεί ότι ένας στείρος **αντιτουρκισμός** της αριστεράς (λες και εκεί «λαός και Κολωνάκι» είναι συλληβδην ένας ενιαίος και αδιαίρετος εχθρός του ελληνικού λαού), μπορεί διαχρονικά να καθίσταται **γόνιμο πεδίο του αντιϊμπεριαλισμού**. Δεν μπορεί έτσι να δει ούτε τις **αυτοτελείς επιδιώξεις της ελληνικής αστικής τάξης**, ούτε να κατανοήσει την ίδια την εξέλιξη στην **πολιτική των ΗΠΑ**, που στην προσπάθεια να εκβιάσουν την Τουρκία (που απειλεί για λυκοσυμμαχία με Ρωσία), στηρίζουν σε αυτή την φάση την επιθετική πολιτική της ελληνικής άρχουσας τάξης -προσωρινά και καιροσκοπικά βέβαια- υποσχόμενες σε αυτήν το ρόλο ενός νέου **δεύτερου Ισραήλ** στην περιοχή, αλλά με πιο ενεργή αντι-Ρωσική στάση. Η τελευταία συμφωνία Ελλάδας-ΗΠΑ με την επέκταση των στρατιωτικών βάσεων σε Αλεξανδρούπολη, Λάρισα, Στεφανοβίκειο κλπ, λέει πολλά σε αυτή την κατεύθυνση.

Ο πυρήνας αυτής της τοποθέτησης του ΚΚΕ είναι «παρών» και σε δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αν και σταδιακά εμφανίζονται σε ορισμένες από αυτές, θετικές μετατοπίσεις.

Η κατάδειξη ωστόσο των λαθεμένων τοποθετήσεων της μιας ή της άλλης δύναμης, δεν ταυτίζεται με το ζήτημα της ορθής τοποθέτησης από τη σκοπιά των συμφερόντων των εργατικών τάξεων και των λαών σε Ελλάδα και Τουρκία.

Έτσι, συχνά, τίθεται ο εύλογος προβληματισμός:

Μήπως μια ενδεχόμενη ταυτόχρονη αντίθεση της ελληνικής αριστεράς στις επιθετικές διεκδικήσεις και των δύο αστικών τάξεων, απλά θα δώσει πλεονεκτήματα στην ακόμη πιο επιθετική και αντιδραστική πολιτική του καθεστώτος Ερντογάν, χωρίς οφέλη για τους δύο λαούς και με βαρύ τίμημα ειδικά για τον ελληνικό λαό;

Το NAP έχει διατυπώσει τις γενικές θέσεις του στο ζήτημα ΑΟΖ-Εξορύξεις-Ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός. Ενισχυτικά και σε ότι αφορά το παραπάνω θέμα, διατυπώνονται οι παρακάτω σκέψεις:

Πρώτο: Το αν θα κάνει το ένα ή το άλλο η άρχουσα τάξη της Τουρκίας **δεν** καθορίζεται από το αν είναι θυμωμένη ή καθησυχάζεται με τη στάση της ελληνικής πλευράς. Ανάλογα και η δική μας αστική τάξη, δεν αποφασίζει να γίνει ακόμη πιο πιστό σκυλί των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, για να βρει το εθνικό δίκιο της με την Τουρκία, αλλά γιατί έχει τις δικές της **φιλοδοξίες και κέρδη** από αυτό. Και οι δύο ωστόσο χρειάζονται τη “νομιμοποίηση” των ενεργειών τους στη συνείδηση των λαών της κάθε χώρας και εδώ αξιοποιούνται όλες οι τοποθετήσεις.

Δεύτερο: Η επιθετικότητα των κινήσεων και των δύο αστικών τάξεων, σχετίζεται με την **καπιταλιστική ανάπτυξη** των δύο χωρών που θεωρούν «εύλογο» να επεκτείνονται οικονομικά και πολιτικά. Η Τουρκία έχει σαφώς τα πρωτεία σε επιθετικές κινήσεις, όχι επειδή αμύνεται, αλλά ακριβώς επειδή το “επιβάλλει” αλλά και το επιτρέπει η **διαφορά ισχύος** που έχει σε όλα τα επίπεδα. Ας μη ξεχνάμε: από μια σχέση των ΑΕΠ των δύο χωρών σχεδόν 1 προς 1 το 1982, σήμερα έχει γίνει 4 προς 1 προς όφελος της Τουρκίας.

Τρίτο: Η **διαφορά ισχύος** και επιθετικότητας είναι ταυτόχρονα πολύ **σχετική** αν λάβει κανείς υπόψη: α. Τους άξονες συμμαχιών πχ τι πλεονέκτημα δίνει για την Ελλάδα η συμμαχία με Αίγυπτο και Ισραήλ, β. Το πλεόνασμα δυνατότητας καταστροφής που υπάρχει της μιας χώρας από την άλλη και γ. τη μορφή που

παίρνει ο σύγχρονος πόλεμος με τα ανεπτυγμένα πολεμικά μέσα. Ας θυμηθεί κανείς τι αποτελούσε το **Ισραήλ** ως δύναμη το 1967 που νίκησε τις σχετικά ενωμένες Αραβικές χώρες (και παρά τη στήριξη που είχαν ορισμένες από την ΕΣΣΔ) και πόσο ακόμη εξελίχτηκε στη συνέχεια η δύναμη και υπεροπλία του, λόγω της συμμαχίας του με τις ΗΠΑ.

Τέταρτο: Οι “ειρηνικές” κινήσεις μιας χώρας (για παράδειγμα της Ελλάδας), δε θα συγκινήσουν την άλλη και δεν τις απαιτούμε με αυτή τη χαζή αυταπάτη. Ωστόσο, η **προβολή δίκαιων θέσεων**, ταυτόχρονα με την καταδίκη των παράλογων επιθετικών διεκδικήσεων, προβάλλονται για να δημιουργηθεί ο **κοινός τόπος** εντός του οποίου μπορεί να συγκροτηθεί ο **μόνος παράγοντας** που μπορεί να επιβάλει ειρήνη στην περιοχή, δηλαδή η **κοινή πάλη των λαών Ελλάδας και Τουρκίας** σε αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση.

Δεν υπάρχει άλλη μαγική οδός ειρήνης που θα μπορούσε κανείς να αναζητά σε καλές προθέσεις κυβερνήσεων ή στρατιωτικές συμμαχίες (άραγε οι υπέρμαχοι της άποψης ότι «**από την Τουρκία θα μας σώσει η Ρωσία**», εξακολουθούν να την προβάλλουν;). Τακτικές κινήσεις, αξιοποίηση αντιθέσεων και ελιγμοί φυσικά υπάρχουν, αλλά τελικά απαιτείται ο **συσχετισμός δύναμης** και εμείς αυτόν τον αναζητούμε στην λαϊκή κοινή παρέμβαση. Για να υπάρξει αυτή, **προ-απαιτούνται λογικές και δίκαιες θέσεις** (καμία αλλαγή χερσαίων ή θαλάσσιων συνόρων, ανατροπή εξοπλιστικών προγραμμάτων, αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, έξοδος από NATO και απομάκρυνση βάσεων, όχι εξορύξεις στις ΑΟΖ, δίκαιη λύση στο Κυπριακό με αναγνώριση των δικαιωμάτων των κοινοτήτων, ισότιμη αντιμετώπιση εθνικών μειονοτήτων και λαών εντός των δύο κρατών κλπ). Σε αυτό το ζήτημα, είμαστε σχεδόν στο **απόλυτο μηδέν**, εξ αιτίας και του γεγονότος ότι ειδικά η αριστερά στην Ελλάδα διαχρονικά σέρνεται πίσω από τις δήθεν “εθνικές, πατριωτικές” διεκδικήσεις της άρχουσας τάξης και δεν παίρνει διεθνιστικές θέσεις, παρά μόνο γενικόλογα και συμβολικά.

Πέμπτο: Δεν θέτουμε το ζήτημα της κοινής πάλης των δύο λαών από αφελή ιδεολογική πίστη γενικώς. Αλλά, διότι, η κοινή λογική λέει και η ιστορία δείχνει, ότι **μόνο αν οι αστικές τάξεις νιώσουν στα μετόπισθόν τους την απειλή ότι μπορούν να ανατραπούν, αναγκάζονται να «μαζευτούν»**, για να μη τα χάσουν όλα.

Να θυμηθούμε όλοι τη **στάση των Μπολσεβίκων** στον πόλεμο και το σύνθημά τους για ειρήνη ακόμη και με (αναγκαστική και προσωρινή τελικά) παραχώρηση του 1/3 της αυτοκρατορίας. Μιλάμε για τη Ρωσία του μεγάλο ρωσικού εθνικισμού.... Και όμως, αν και αρχικά αυτή η στάση φαινόταν ότι απλά δούλευε υπέρ της Γερμανίας, (και εισέπραξαν τις σχετικές κατηγορίες), τελικά:

α. Έκρινε τη νικηφόρα έκβαση της επανάστασης διότι ο λαός ήθελε ζωή και ειρήνη και όχι θάνατο και πόλεμο για τον τσάρο και

β. Οδήγησε σε πλήρη αναδίπλωση της Γερμανίας και τερματισμό του πιο φρικτού πολέμου της ανθρωπότητας (αυτό και αν είναι ξεχασμένο...), ακριβώς επειδή αυτή η επαναστατική και απολύτως λογική και δίκαιη στάση των Ρώσων εργατών και επαναστατών στον πόλεμο, οδήγησε στην εργατική επανάσταση στη Γερμανία (άλλο αν δεν νίκησε).

Δυστυχώς όλα αυτά, μαζί και η **εμπειρία της στάσης του νεαρού ΣΕΚΕ /ΚΚΕ στον Ελληνο-Τουρκικό πόλεμο του 1919/1922**, δε μπόρεσαν ποτέ σε μια ουσιώδη συζήτηση στην ελληνική αριστερά, αλλά αυτή περιορίστηκε σε ορισμένες και μόνο αναγνώσεις του (1 από τα 3) γράμματος του Ζαχαριάδη στον πόλεμο της Ιταλικής φασιστικής εισβολής στην Ελλάδα το 1940, χωρίς και εκεί να φτάνει στο τέλος.

Δεν είναι καιρός να αλλάξουμε σελίδα;

ΥΓ: Το ζήτημα των εξορύξεων Υδρογονανθράκων, είναι αυτό κυρίως που αναβάθμισε τη σημασία των ΑΟΖ και όχι βέβαια ο πόνος για τα “κυριαρχικά δικαιώματα”. Η τεκμηρίωση της **ρητής μας αντίθεσης στις**

εξορύξεις, δεν αποτελεί αντικείμενο αυτού του άρθρου

(δείτε και εδώ: [Εξορύξεις για εκμετάλλευση Υδρογονανθράκων. Ποιοι οι κίνδυνοι και γιατί να αναλάβουμε το ρίσκο τους;](#))